

Den sidste sag på dagsordenen var:

16) Første behandling af lovforslag nr. L 210: Forslag til lov om ændring af straffeloven og lov om social service. (Ungdomskriminalitet). Af justitsministeren (Frank Jensen). (Fremsat 28/3 2001).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Sandy Brinck (S):

Ungdomskriminalitet fylder meget i den politiske debat, til trods for at den nuværende ungdomsgeneration er den mest lovlydige i tre årtier ifølge professor Balvigs undersøgelser. Undersøgelsen viser imidlertid også, at en lille hård kerne af unge, som begår grov kriminalitet, er uændret, og det er denne nød, dette lovforslag skal være med til at knække.

Lovforslaget er konsekvent over for den kriminelle handling og samtidig konsekvent over for årsagerne, der ligger bag. Dette er hele kerne i den socialdemokratiske retspolitik. Og derfor glæder vi os over dette lovforslag, som vi naturligvis kan støtte.

Der foreslås en ungdomssanktion for unge mellem 15-17 år, der i dag ville få en dom på mellem 30 dage og 1 år. Ungdomssanktionen er et 2-årigt forløb efter en skabelon, hvor man starter på en sikret institution, herefter er på en åben institution og afslutter med et udslusningsforløb. En skabelon, som fastholder alle tre led, skal indgå, men den skal samtidig rumme den fleksibilitet, det kræver, når vi har med mennesker at gøre.

I Socialdemokratiet glæder vi os særlig over, at udslusningen er med som en ligeværdig del af et helt og sammenhængende forløb.

Ungdomssanktionen giver et langt og stabilt behandlingsforløb, hvor den unge kan rettes op. Det er ikke nogen kort proces at komme på rette kurs, få håb og få en adfærd, der gør håbene mulige. For mange er det opdragelse forfra med grænser, værdier og omsorg.

Nogle af høringssvarene og også en mindretalsindstilling i den ekspertgruppes rapport, som lovforslaget bygger på, kritiserer længden som værende ude af proportioner i forhold til den ordinære straf, ungdomssanktionen afløser. I Socialdemokratiet tillægger vi længden og stabiliteten stor værdi, idet mange af disse unge er

svingdørsbørn, som er blevet kastet fra det ene til det andet, og som er landet helt forkert.

Kritikken går også på, at den unge ikke har noget valg. Nej, det er en dom både for den unge og for den kasse, som skal betale. Det er ikke noget tilbud. I Socialdemokratiet erkender vi, at det at blive motiveret til at skifte spor til en kriminalitetsfri tilværelse faktisk er den del af behandlingen. Med en sådan erkendelse er man godt begyndt. Vi kan ikke på én gang mene, at den unge skal i behandling for at få styr på sin fornuft, og samtidig give dem det ansvar at træffe et fornuftigt valg om, hvorvidt de vil det.

Ungdomssanktionen er en behandlingsdom, og dette er ikke nyt i dansk straffelov.

Ligeledes kritiseres det, at ungdomssanktionen blander rets- og socialpolitik sammen. For Socialdemokratiet er dette helt fornuftigt. Det er for os at se netop måden at være konsekvente både over for kriminaliteten og over for årsagerne hertil.

Vender vi os herefter mod børn under 15 år, som har begået kriminalitet, bekræfter rapporten det synspunkt, vi i Socialdemokratiet hele tiden har haft, også når mediemaskinen har været mest varm, nemlig at kommunerne har de redskaber, der skal til.

Blandt ændringerne i serviceloven omkring truede børn, som trådte i kraft den 1. januar i år, er et krav om en handlingsplan over for kriminelle børn. Kommunerne skal have fat i barnet og barnets situation. Her præciserer lovforslaget, vi i dag har til behandling, at dette skal ske hurtigt ved at indsætte en tidsfrist på 7 dage.

Særlig når vi taler om ungdomskriminalitet, skal vi have fat i roden. Her har vi de store muligheder for at redde et liv fra den kriminelle løbebane og dermed også store muligheder for at skåne mange potentielle ofre i fremtiden. Sådanne muligheder må vi ikke lade gå fra os.

Socialdemokratiet kan varmt støtte lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Nu har vi jo ganske dårlige erfaringer med de ungdomsfængsler, de lukkede institutioner i Sverige, eller hvad man kalder dem.

Jeg vil derfor spørge fru Sandy Brinck, om hun synes, det er en god idé, at man giver domstolene mulighed for at spærre de unge inde i op til 12 måneder.

Finder fru Sandy Brinck ikke, at det er meget lang tid, når man i øvrigt betænker de proble-

mer, der er forbundet med, at amterne og kommunerne efterfølgende stiller ordentlige og rigtige institutioner til rådighed?

Jeg vil derfor spørge fru Sandy Brinck, hvad hun vil sige til et ændringsforslag, hvorefter man højst kan sidde i 2 måneder i en sikret afdeling og kun under helt særlige omstændigheder op til 4 måneder?

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Det er for os at se helt væsentligt, at ungdoms-sanktionen netop indeholder fleksibiliteten, så man ud fra denne her skabelon kan tilrettelægge den ud fra det enkelte menneske. Derfor vil jeg umiddelbart være skeptisk over for sådan et ændringsforslag, men lad os diskutere det under udvalgsarbejdet.

Jeg vil da også sige, at vores udgangspunkt er, at kommunerne og amterne lever op til deres ansvar. Det er faktisk meningen, at kommunerne og amterne skal leve op til deres ansvar.

Lad os diskutere det under udvalgsarbejdet. Men som sagt: Vi er umiddelbart skeptiske.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Jeg kvitterer for fru Sandy Brincks halve tilsagn om at ville være positiv. Hovedproblemet er jo i virkeligheden, at vi kan komme til at stå i en situation, hvor kommunerne spekulerer i kasse-tænkning. Den situation kan opstå, i og med at der er en bestemmelse, hvor man kan placere de unge i op til 12 måneder. Man må betænke, hvilke store problemer vi har med at få de unge, der i dag sidder på sikrede afdelinger, ud på nogle institutioner, der rent faktisk kan håndtere dem.

Kommunerne kan sige: Vi kan anbringe ham på den der institution, vel vidende at den overhovedet ikke duer til den pågældende unge, og så, fordi han ikke opfylder betingelserne, lander han tilbage i den sikrede afdeling. Kommunen kan slå ud med armene og sige: Det er heller ikke vores bord, det er en objektiv finansiering.

Man må samtidig tænke på, at grundtakstmodelen, der formentlig bliver vedtaget her, betyder, at det kommer til at koste en kommune 392.000 kr., hvis de finder en institution, der kan håndtere ham. Men hvis det er sådan, at de finder en institution, der ikke kan håndtere ham, så er det gratis.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg synes, hvis man skal følge fru Anne Baastrups argumentation, at det jo nærmere er kommunerne og amterne, vi skal have fat i nakken på.

Udgangspunktet for det, vi laver herinde, må jo være, at det kommunale selvstyre lever op til dets forpligtelser og dets ansvar. Det er stadig væk vores udgangspunkt.

Men det er klart, at hvis det ansvar skal præciseres, også med nogle politiske meldinger, så gør vi det. Men jeg synes, at det er dér, hunden ligger begravet, sådan som jeg hører fru Anne Bastrup.

Den fg. formand (Gitte Seeberg):

Hr. Karsten Nonbo som ordfører.

Karsten Nonbo (V):

Om indsatsen mod ungdomskriminaliteten kan man sige, at det er godt, hvis det bliver bedre. Men omvendt vil jeg også sige: Det var bedre, hvis det blev godt.

Venstre og De Konservative fremsatte i november måned et beslutningsforslag om straksdomme og straksafsoning, et forslag, der skulle indføres for netop at få fat i de unge mennesker, inden de bliver de rene lømler.

Nu kan vi så lidt positivt sige, at nu indføres der da en sanktion for gruppen 15-17-årige, som er utilpassede, som har begået grov, personfarlig kriminalitet som vold, røveri, voldtægt, og som ud fra kriminaliteten står til et minimum på vistnok 3 måneder og ikke 30 dage, men det skal vi ikke diskutere, det kan vi jo læse os frem til. Men der er tale om ubetinget fængsel. Vi får altså ikke fat i dem, som står til tiltalefrafald den ene gang efter den anden. Og det kunne da være ret interessant at få fat i dem også.

Men når regeringens ambitioner ikke er større, er vi villige til at gå et skridt i den rigtige retning, og det skal vi i hvert fald medgive: Det her er et skridt i den rigtige retning.

Vi er helt enige i det straksmoment, der ligger som en del af ekspertgruppens kommissorium. Vi er enige i, at der er lagt op til en konsekvent og kontant reaktion, og at der skal sættes ind med en socialpædagogisk målrettet indsats. Så langt kan vi i hvert fald støtte forslaget.

Den første forudsætning for, at der kan ske en socialpædagogisk behandling, er ganske rigtigt, som der også lægges op til her i sanktionen, at den unge er til stede, for at han kan deltage i den

socialpædagogiske behandling, om han vil eller ej. Det er en del af den efterfølgende behandling, så han via tvang motiveres til at fortsætte frivilligt.

Det er her, problematikken omkring overførslen mellem en sikret og en åben institution kommer ind i billedet. Om det så føles som en straf eller en behandling afhænger jo af den enkeltes egen motivation, og det kan der tages mange akademiske diskussioner om. Dem vil vi da også gerne deltage i, men vi vil være konstruktive, og så er det jo spørgsmålet, om en sanktion er en straf eller en behandling. Det må vi se på.

Der er i det her nogle tekniske spørgsmål, som vi vil have belyst under udvalgsarbejdet.

For det første er der, som mange skriver i høringssvarene, en vis, kan man sige, utryghed ved, om det er en sammenblanding af straffelov og sociallov, vi er i gang med at foretage for meget af. Det vil vi have undersøgt og belyst meget nærmere.

Så er der en anden ting, som også lige er blevet rejst, nemlig: Hvem skal betale den sikrede institution? Og her skriver Kommunernes Landsforening nemlig i sit høringssvar, at det regner man med staten skal som hidtil. Justitsministeriet svarer i sin kommentar, at regeringen ikke deler denne opfattelse. Så spørger jeg: Er vi ved at få øgede amtskommunale og kommunale udgifter ind ad bagdøren? De sikrede institutioner er nemlig mig bekendt ikke med i grundtakstmodellen. Jeg siger ikke, det skal være staten, som betaler. Måske var det netop en god idé, at det var kommunerne, som jo har ladet stå til, indtil vi når så vidt, som vi gør. Men det skal vi have at vide, inden vi trykker på knapperne.

Så er der en tredje ting. Der lægges op til, at man maksimalt må være 1 år i den sikrede institution og maksimum 1½ år i alt. Hvis en person gør sig fortjent til 1 år i en sikret afdeling, hvordan kan han så klare sig med ½ år på et opholdssted bagefter? Det er, ligesom det ikke rigtig hænger sammen. Er disse 6 måneder så ikke dødsdømt på forhånd? Er det så ikke en løsladelse til ny kriminalitet, som bliver konsekvensen alligevel?

Så er der en ting mere: Kan vi forvente, at personalet på den sikrede institution er gearet til at arbejde i en sikret institution? Vi har lige oplevet her i påsken, at to stak af fra Sønderbros afdeling på Stevnfortet. Det er jo, hvad der kan ske, men det foruroliger mig, at forstanderen udtaler til pressen, at det selvfølgelig må være irriteren-

de for politiet, at det sker, men han fandt det ikke særlig alarmerende. Det er jo ikke et fængsel, sagde han. Så spørger jeg: Hvad er det så? Man skal i hvert fald være der.

Så er der punkt fem. Som det også nævnes i høringssvaret, så mangler der efterforskningskridt over for mindreårige. Det er nogle sidebemærkninger, der er i lovforslaget, og her kunne jeg godt tænke mig at spørge justitsministeren, om man sideløbende vil arbejde med det i forbindelse med dette her lovforslag, eller om det er noget, vi skal tage op senere.

Det indskrives endvidere i lov om social service, at unge under 15 år, som begår kriminalitet, skal have udfærdiget en handleplan. Ja, selvfølgelig. Det burde ikke engang være nødvendigt at skrive det. Det burde være en praktisk selvfølge.

Nu håber vi, at denne start gør, at de unge under 15 år mister deres kriminelle idealer, hvis vi får det her lovforslag gennemført. Det kunne jeg godt have et håb om.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Nu er hr. Karsten Nonbo tilsyneladende meget konstruktiv i dag, så jeg vil godt høre, om hr. Karsten Nonbo er enig med de medlemmer af Venstre, som sidder i Folketingets Socialudvalg, hvor man netop har lagt megen vægt på efterværnsbestemmelserne, som vi har fået ind i serviceloven. Vil hr. Karsten Nonbo være indstillet på, at vi flytter noget af la efterværnsbestemmelserne fra serviceloven over i den her lovgivning på en eller anden måde, således at uanset om man kommer ud af den her særlige sanktion som 17-årig, har man også retten til at have en voksen personlig støtte- og kontaktperson eller en familie, man kan bo hos, i den dér udslyningsfase, som ifølge serviceloven jo kan vare helt op til det 23. år?

(Kort bemærkning).

Karsten Nonbo (V):

Ja, selvfølgelig. Det er jo som sådan en forudsætning, og jeg mener også, at det sådan set står i lovforslaget her, at der skal afsluttes med en ambulansbehandling. Sådan læser jeg i hvert fald lovforslaget, så det regner jeg med er en selvfølge.

Jeg vil godt være med i den sidste ende, hvis SF også vil være med i den første ende, for tingene hænger sammen.

Den fg. formand (Gitte Seeberg):

Fru Anne Baastrup, og det bliver den sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Det glæder mig, at hr. Karsten Nonbo bekræfter, at man gerne også i Retsudvalget vil gøre det, man har gjort i Socialudvalget, nemlig sikre en efterværnsbestemmelse, således at man kommer op på 23 år i de her situationer, hvor dét skulle være nødvendigt.

Den fg. formand (Gitte Seeberg):

Hr. Helge Adam Møller som ordfører.

Helge Adam Møller (KF):

Venstres ordfører sagde, at det her lovforslag er et skridt i den rigtige retning. Jeg er enig med Venstre.

Forslaget er efter min mening et egnet værktøj til at bringe nogle forholdsvis få unge ud af alvorlig kriminalitet, og det er jo godt. Men hele forslaget omfatter jo ifølge bemærkningerne kun cirka 36 unge pr. år. Jeg skulle hilse og sige, at det faktisk er langt færre unge end dem, der er ude i alvorlig kriminalitet i bare Odense Kommune. Og det er bare en enkelt af de mange byer, vi har i Danmark.

Det er den væsentlige anke, jeg har mod forslaget; ikke at det ikke er et skridt i den rigtige retning, men at det er for lidt, det er for langsomt, og det er utilstrækkeligt. Det er for lidt, for hvad med de unge under 15 år? Fru Sandy Brinck siger, at dem er der muligheder for i sociallovgivningen osv. Det passer ikke. Vi kan i hvert fald konstatere, at den ikke anvendes på en egnet måde ude i kommunerne.

Hvad med alle de unge mellem 15 og 17 år, som jo ikke står til mellem 30 dages og 1 års fængsel? De bliver heller ikke berørt af det her forslag.

Det er for langsomt, for hvorfor skal der ikke gøres noget langt tidligere over for de unge, inden de har kvalificeret sig med meget grov kriminalitet til at blive omfattet af det her forslag? Hvorfor skal vi vente, til den unge har stjålet bil nummer 27 eller 28 og derfor står til 30 dages fængsel, og så kan vi lave en sanktion på 2 år? Hvorfor ikke gribe ind, når han har stjålet bil nummer 1 eller bil nummer 2? Hvorfor skal vi ikke gribe ind, allerede når den unge har stjålet 2-3 skindjakker og et videoanlæg? Og det får han ikke 30 dages fængsel for, men det får han et

par tiltalefrafald og andet for. Ham sker der heller ikke noget. Men når han har stjålet yderligere 10 videoanlæg og et par biler oven i, så ryger han pludselig ind i en sanktion på 2 år. Og det er godt, men det er da ikke godt nok. Hvorfor hjælper vi da ikke allerede den unge tidligere?

Sådan kunne jeg blive ved. Det er utilstrækkeligt, og Det Konservative Folkeparti har jo sammen med andre gode kræfter – hr. Karsten Nonbo nævnte lige forslaget her for et par måneder siden om straksafsoning og straksdomme – tidligere også fremsat andre specielt designede lovforslag, der skulle hjælpe unge både under og over den kriminelle lavalder til at komme ud af kriminaliteten langt hurtigere og tidligere, end det i øjeblikket sker, ud fra deisen at der skulle være nogle skræddersyede sanktioner, som får dem væk fra den kriminelle løbebane i stedet for dybere og dybere ind i den.

Det savner vi stadig væk. Vi savner en mulighed for, at man kan anvende det, vi har kaldt ungdomssamfundstjeneste til unge både under 15 år og over 15 år, helt ned til 10-11-årsalderen, hvor de i weekenderne kan lave noget praktisk samfundsgavnligt arbejde ude i den kommune, hvor de har lavet deres kriminalitet, og det fortæller dem, at det altså gør noget, og at det har en konsekvens. Der tror vi, at vi kunne få adskillige ud af kriminaliteten, hvis det var noget samfundsgavnligt arbejde sammen med voksne fornuftige mennesker, frem for at vi venter, til de unge er så kriminelle, som de er her i justitsministerens forslag.

Hvorfor ikke indføre det, som også Københavns politidirektør, Hanne Bech Hansen, har foreslået, at der bliver mulighed for at indsætte sådanne unge i et weekendfængsel eller et par aftener eller 2-3 dage i en celle i et arresthus uden kontakt med voksne kriminelle, men hvor de unge får et indtryk af, at det, de er i gang med nu, biltyverier og alvorlig graffiti, har en konsekvens?

Hvorfor ikke gøre det? Ungdomskontrakten, som blev indført, gælder kun for dem, der er over 15 år, fordi det er strafferetlig sanktion. Men hvorfor kunne vi ikke også anvende den i en tillempet form over for de 12-, 13- eller 14-årige. Der er masser af områder, hvor vi stadig væk har mulighed for at lave nogle sanktioner, som er skræddersyet til at få de unge ud af kriminaliteten, hvor det her først og fremmest retter sig mod dem, der er kommet utrolig langt ind i kriminaliteten.

Det er jo selvfølgelig hensigtsmæssigt, at vi også har noget for dem, men det ville da være bedre, hvis vi kunne have fået dem ud allerede som 12-13-årige, frem for at vente til de er 16 eller 17 år.

Med de bemærkninger kan jeg sige, at vi støtter forslaget, men vi synes altså slet ikke, det er godt. Det er ét værktøj, men vi savner syv-otte andre.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Nu er der jo ingen, der kan være uenig med hr. Helge Adam Møller i, at alt, hvad der kan gøres tidligt, så unge mennesker ikke kommer ud i denne situation, er at foretrække.

Men jeg vil sige til hr. Helge Adam Møller, at den rapport, som lovforslaget bygger på, gennemgår jo fra ende til anden de mange instrumenter, som vi har, inden vi kommer ud til den målgruppe, som lovforslaget retter sig mod. Det er klart, at det er ønskeligt, at de indsats bliver brugt, og derfor vil jeg også godt gentage, hvad jeg sagde i mit ordførerindlæg: det er altså ikke kun Socialdemokratiet, der mener, at kommunerne har de instrumenter, der skal til over for børn under 15 år. Det er faktisk en ekspertgruppe, som er sammensat af kyndige folk fra både den sociale side og retssiden.

Kommunerne har instrumenterne. De skal bruge dem, og vi kan have gode forhåbninger om, at de bliver brugt bedre, end vi har set hidtil, fordi der netop er kommet en lovændring, som trådte i kraft den 1. januar. Det er den tidlige indsats, som gavner allerallermest, det kan ingen være uenig i.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg anerkender, at der er nogle eksperter, der mener, at man har muligheder nok, men der er andre eksperter, der mener, man ikke har muligheder nok. Der er også nogle kommuner, hvor man anvender serviceloven rimelig godt, og der er andre, hvor man ikke gør det.

Jeg kan se, at i servicelovens § 40, stk. 2, opregner man de muligheder, der er for foranstaltninger over for unge under 15 år. Det var dem, jeg koncentrerede mig meget om, og lad mig nævne de vigtigste. Der er mulighed for pålæg om dagtilbud; der er mulighed for støtte i hjemmet; der er mulighed for døgnophold for familien; der er mulighed for personlig rådgiver for barnet og en fast kontaktperson for barnet; der

er mulighed for anbringelse uden for hjemmet, og der er mulighed for praktiktilbud hos en arbejdsgiver. Så tror jeg nok, jeg har fået de vigtigste af dem med.

Men hvor er muligheden for eksempelvis at lave en ungdomskontrakt, som er skræddersyet? Hvor er muligheden for weekendsamfundstjeneste, altså at man, når man er færdig med sin skoledag i 6. eller 7. klasse, laver noget praktisk arbejde i weekenden? Det mener jeg ikke er omfattet af loven, men hvis det er tilfældet, er der stort set ingen kommuner i dette land, der har fundet ud af det endnu, og det vil vi godt have.

Anne Baastrup (SF):

På sin vis kan man sige, det er fortvivlende, at denne lovgivning overhovedet er nødvendig, og man kunne vel også med rette spørge, om den er det. Hvis kommunerne og amterne havde taget denne opgave med de ganske, ganske få børn og unge, der kommer ud i kriminalitet, alvorligt på et langt tidligere tidspunkt, var det ikke nødvendigt, at vi her i Folketinget skulle forholde os til denne lovgivning.

Vi står nu i en situation, hvor der skal lovgives om 36 unge, der er nævnt i rapporten. Ungdomsaktionen skal i princippet bestå af et indledende ophold i en sikret institution på typisk 2 måneder og derefter et længerevarende ophold i en almindelig døgninstitution eller godkendt opholdssted afsluttende med en ambulante fase, en udslusningsfase. Den samlede sanktion skal vare 2 år.

Af for mig uransagelige grunde står der i § 74 a »højest 12 måneder på en sikret afdeling«. Det er ikke klogt, når man betænker, at et af hovedproblemerne på dette område er at finde pladser til de alvorligt belastede unge i åbent regi. Derfor skal vi have ændret den tidsgrænse, og SF vil stille forslag om det, for ellers bliver de unge lukket inde i et helt år i langt de fleste tilfælde, og så ved vi fra Sverige, at det går grueligt galt for dem.

Der er en lang række spørgsmål, jeg mener, vi med rette kan stille. Hvorfor kan man ikke i virkeligheden bruge straffelovens § 49, stk. 2, som hjemmel? Er det det rigtige, at det er en domstol, der skal dømme og kontrollere forløbet? Skal der udvikles nye typer institutioner? Hvad er erfaringerne med de allerede eksisterende tilbud? Hvordan sikres de unges motivation for en behandling, de bliver dømt til og dermed tvunget til?

Og hvordan sikrer man, at klimaet på institutionerne ikke bliver forrået og hårdere ved, at der nu færdes flere hårdtbelastede unge? Hvor mange unge kan en institution håndtere? Er der brug for nye pædagogiske og psykologiske metoder? Er der tilstrækkeligt med uddannede og erfarne pædagoger, der kan håndtere disse unge? Der er en lang række spørgsmål, og dem skal vi have behandlet grundigt under udvalgsarbejdet.

Drejer det sig om børn under den kriminelle lavalder, er lovgivningen faktisk god nok. Her handler det bare om også at udnytte den og gribe ind meget tidligere. Men ud fra en erkendelse af, at kommunerne ikke har magtet den opgave, har ekspertgruppen foreslået, at der indsættes en frist på 7 dage, efter at en kriminel handling er begået, hvorefter der skal udarbejdes en handlingsplan. Man kan kun håbe, at denne regel nu vil blive fulgt af de kommunale myndigheder, så børn ikke fremover skal afleveres af politiet adskillige gange efter at have begået gaderøveri, uden at der iværksættes de rigtige tiltag, der kan give dem en ordentlig barndom.

Dertil kommer, at amter og kommuner ikke har formået eller prioriteret at etablere tilstrækkeligt med tilbud rettet mod kriminelle unge. Det er altså et ret stort problem, og jeg ved, at der ikke er et flertal for at gennemføre det her i Folketingssalen, og det er ret træls. Der er med dette lovforslag en risiko for kassetænkning mellem stat, amt og kommune, og jeg håber inderligt, at jeg kan få i hvert fald et flertal i Retsudvalget til at forstå, at det altså er alvorligt.

Et andet punkt, hvor jeg nu har fået Venstres støtte, er, at skal initiativet med ungdomsaktioner blive en succes, er det helt afgørende at rette fokus mod, hvad der sker efter sanktionen. Forløbet på 2 år, og det er dyre 2 år, er meningsløst, hvis det ikke forhindres, at de unge kommer tilbage til et skadeligt miljø, hvor arbejdsløshed, kriminalitet og vold er en integreret del af hverdagslivet. Forløbet skal derfor afsluttes med en konkret handlingsplan, hvor bopæl, uddannelse, arbejde og kontakt med familien er indtænkt, og hvor de unge har en sikkerhed for, at der er en voksen, der vil føle ansvar for dem, og kan og vil følge dem ind i voksentilværelsen.

Vi har lavet reglerne i serviceloven om efterværn, og de regler skal kalkeres over i denne lovgivning. Men forudsætningen for, at det kan lykkes, er, at vi får nogle ordentlige udslusningsprincipper. Det står implicit i bemærkningerne, men man skal lede længe efter det, og det står

ikke på en sådan måde, at vi kan satse på, at det kommer til at hjælpe.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Fru Anne Baastrup spørger, hvorfor § 49, stk. 2, ikke kan anvendes. Mig bekendt kræver anvendelsen af lige nøjagtig den bestemmelse, at den unge allerede er motiveret, og at den unge indvilliger.

Kan fru Anne Baastrup følge en argumentation om, at det nogle gange kan være nødvendigt at bruge behandlingen netop som motiverende for at omlægge sit liv? Som jeg sagde i mit ordførerindlæg, mener jeg faktisk, at erkendelsen af, at man skal omlægge sit liv, er en del af behandlingen, og det glæder mig også. Men fru Anne Baastrup kan måske erklære sig enig eller uenig med formanden for Socialpædagogernes Landsforening, Kirsten Nissen, som i Amtsrådsforeningens blad netop har sagt, at deres opgave som ansatte fagpersoner ude på institutionerne faktisk er at medvirke til at motivere den unge til omlægning af sin livsførelse.

(Kort bemærkning).

Karsten Nonbo (V):

Når jeg sagde, at jeg var enig med SF's ordfører i den sidste halvdel, sagde jeg samtidig, at jeg forventede, at SF var enig med mig i den første halvdel, nemlig sanktionen. Og når så SF's ordfører siger, at der er et tilsagn, kan jeg vel også betragte det sådan, at SF er enig i den første del af forslaget, nemlig den sanktion, der sker i den lukkede institution.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg tænkte nok, at hr. Karsten Nonbo ikke havde pengene med i dag, men sådan er der jo så meget.

Vi bliver nødt til at stille et spørgsmål til: Er det den rigtige måde at tvinge de unge i behandling? Vi bliver nødt til at stille spørgsmålet: Kan dommerne gøre det?

Jeg er fuldstændig klar over, at Socialpædagogernes Landsforbund har været positivt indstillet, og det betyder da også utrolig meget for SF's holdning, at de folk, der i øvrigt beskæftiger sig med de unge, kan se, at det måske er nødvendigt med noget ekstra. Men derfor mener jeg alligevel, vi skal bruge udvalgsbehandlingen til nøje at sikre, at det, der kommer til at ske, rent faktisk også er noget, der flytter de unge.

Så vil jeg minde om den diskussion, som jeg havde med fru Sandy Brinck efter fru Sandy Brincks eget indlæg: Hvor går pengene hen? Følg pengene, så skal det måske nok gå. Jeg har en frygt for, at de unge kommer til at sidde på en sikret afdeling i op til 1 år, fordi dommeren ikke har andre steder, han kan anbringe dem. Kommunerne kommer jo ikke med nogen tilbud. Vi kan allerede i dag se det, når folk kommer fra de sikrede afdelinger og skal ud i en kommunal institution. Den sikrede afdeling finder en kommunal institution, men kommunen slår ud med armene og siger: Det har vi ikke penge til lige nu. Kan I ikke finde en inden for kriminalforsorgen, for så er det gratis for os?

Vi skal have sikkerhed for, at der er penge til det, ellers må vi objektivt finansiere det hele. Jeg tror simpelt hen ikke, det kan lade sig gøre på anden vis. Vi er ikke afvisende over for lovforslaget, men vi må og skal have styr på: Kan det lade sig gøre?

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jamen det glæder mig da, at SF – og sådan har jeg nu også hele tiden forstået det – går konstruktivt ind i denne debat.

Det er klart, at spørgsmålet om, hvorvidt der skal være en behandlingsdom, er et centralt spørgsmål, som vi selvfølgelig skal diskutere med åbent sind. Men i den debat synes jeg også, det kunne være rart at få kastet det lys over forslaget, som jeg mener, fru Anne Baastrup må kunne bekræfte, nemlig at dommen bygger på en indstilling fra de sociale myndigheder om den unges egnethed til denne behandling. Kan fru Anne Baastrup ikke bekræfte, at på den baggrund er det altså en socialfaglig vurdering, som ligger til grund for domstolsafgørelsen?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Det er fuldstændig korrekt. Der sidder nogle kloge socialpædagoger og psykologer m.v. og indstiller den pågældende til denne sanktion under forudsætning af, at der også er en opfølgning efter den sikrede afdeling på typisk 2 måneder, hvis jeg citerer bemærkningerne korrekt.

Men hvad så, hvis den institution, man regnede med, ikke er til rådighed, fordi kommunen ikke mener, den har råd til det? Hvordan skal vi sikre, at man rent faktisk kan lave det forløb og få hjemstedskommunen til at hænge på regningen? Hjemstedskommunen kan jo træffe en an-

den beslutning undervejs. Der står ikke noget i lovforslaget om, at den pågældende dommer rent faktisk kan sige: Det skal være X institution, som vi ved kan magte den unge. Det står der jo ikke noget om.

Birthe Skaarup (DF):

Dansk Folkepartis ordfører, hr. Peter Skaarup, kan ikke være til stede her i øjeblikket, og derfor vil jeg kort fortælle om partiets holdninger til forslaget:

Det er jo således, at regeringens forslag har til hensigt at styrke indsatsen og sanktionsmulighederne over for den hårde kerne af socialt belastede og utilpassede unge kriminelle, og det lyder sådan set helt fint. I Dansk Folkeparti ser vi dog afgørende problemer og mangler i forslaget, som heller ikke medfører øget strafmængde af betydning, og det er efter vores opfattelse i Dansk Folkeparti nødvendigt, hvis den slags initiativer skal have en afskrækkende virkning.

Vi ser i denne tid unge kriminelle indvandre-re, som netop er opgivet af skolen og andre institutioner og bare fortsætter med deres kriminalitet i form af f.eks. massevoldtægter af unge danske piger. Her er der behov for helt andre virkemidler end dem, lovforslaget lægger op til. Bl.a. har Dansk Folkeparti fremsat et forslag om øget brug af samfundstjeneste for unge kriminelle, også unge under den kriminelle lavalder, hvor den unge skal yde noget træls og hårdt arbejde, hvis der begås alvorlig kriminalitet.

En anden mangel i forslaget er, at der overhovedet ikke gribes ind over for unge under den kriminelle lavalder, som ikke kan få nogen straf. Det mener Dansk Folkeparti er ganske uholdbart. Man er hverken mere eller mindre kriminel, når man begår den samme handling, enten man er 15½ eller 14½ år gammel, og derfor har vi i Dansk Folkeparti store vanskeligheder med at se virkningen af dette forslag.

Sonja Albrink (CD):

»Bedre sent end aldrig« er vist et meget ram-mende ordsprog at kommentere dette lovforslag med. Omvendt vil vi i CD da gerne indrømme, at der jo er tale om nogle komplekse problemstillinger, og at ændringer i sanktionering og tvangsmæssig behandling af børn og unge ikke bare må hastes igennem, selv om man til tider oplever episoder og situationer, hvor man kunne ønske, at man for længst havde haft nogle bedre reaktionsmuligheder.

Men tilbage til ordsproget, for det er jo altså ikke noget nyt, at vi i Danmark rent faktisk har fremskrevet en ganske vist snæver gruppe unge, som vel på det nærmeste må karakteriseres som værende uden for terapeutisk rækkevidde. Det er et problem, som vi har haft i snart en årrække, og det må siges at være for dårligt, at det ikke tidligere har givet anledning til initiativer.

I CD har vi i meget lang tid efterlyst større konsekvens, bedre behandlingsmuligheder og et nyt sanktionssystem i forhold til de belastede unge og dem, som er i risikogruppen for at blive det. Lidt populært kan man vel sige, at vi har efterlyst en højere grad af brobygning mellem socialpolitik og retspolitik.

Vi vil gerne rose regeringen for, at det rent faktisk er noget i den retning, der lægges op til i dette forslag. Om initiativerne, regeringen er kommet med her i fortsættelse af ekspertgruppens overvejelser, så er gode nok, er en anden sag. Vi synes i hvert fald, at vi vil have lov til at tygge grundigt på forslaget og se reaktionerne fra de hørte parter, før vi giver vores endelige besyv med.

For der er nogle helt grundlæggende forudsætninger for vores støtte til sådan et forslag, og det er, at det for fremtiden effektivt skal sikres, at der tages hurtigt og konsekvent fat over for de unge kriminelle. Det må være slut med endeløse tiltalefracfald eller betingede domme, hvis vilkår i øvrigt ikke har nogen nævneværdig kriminalpræventiv effekt.

Vi vil have et system, som slår hurtigt og effektivt ned på forbrydelser, og som sikrer en målrettet behandlingsmæssig indsats, der har til formål at motivere den unge til at søge uddannelse, arbejde og eventuelt også bolig. Vi vil ikke have et system, som blot får den unge til at trække på skuldrene, nej, det må gøre lidt ondt, forstået på den måde, at samfundet klart viser, at man tager afstand fra de ting, den unge har gjort, og at det ikke er gratis. Men det skal naturligvis være noget, som er udviklet med skyldig hensyntagen til, at der er tale om meget unge mennesker, som sikkert også ofte vil vise sig at være meget skrøbelige.

I CD er vi stadig væk modstandere af nedsættelse af den kriminelle lavalder ud fra en helt grundlæggende modenhedsbetragtning. Straf er formålsløs, hvis man ikke forstår, hvorfor man bliver straffet, men vi er da godt klar over, at der også begås ganske alvorlig kriminalitet af unge under denne alder.

Alt i alt mener vi, at forslaget er et klart skridt i den rigtige retning, og vi er derfor positive, i det omfang det under udvalgsbehandlingen dokumenteres, at forslaget virkelig gør en forskel som led i en mere effektiv retshåndhævelse i forhold til de ganske unge lovovertrædere.

Elisabeth Arnold (RV):

Det her er et usædvanligt lovforslag. Det er det, fordi man her indfører et princip, hvor en domstol kan dømme en ung person til de sociale foranstaltninger, han lige så godt kunne have fået i forvejen.

Det er i virkeligheden en hævet pegefinger over for kommunerne og de sociale myndigheder, hvor man siger til dem fra centralmagtens side, fra Folketingets side: I gør det ikke godt nok, alle sammen i hvert fald. Der er mange kommuner i landet, som gør et godt stykke arbejde over for unge kriminelle i deres område, men der er altså også nogle kommuner, som ikke har løftet opgaven tilstrækkelig godt.

Ekspertgruppen, som har givet årsag til dette forslag, konkluderer jo i virkeligheden, at i det store og hele er der de virkemidler og de instrumenter, som de sociale myndigheder og politiet skal bruge for at kunne komme dette uvæsen til livs. Og så spørger man jo sig selv: Hvorfor sker der så alligevel ikke det, der skal ske? Og det gør der altså ikke, fordi der er nogle kommuner, som ikke bruger de instrumenter, der er, tilstrækkelig effektivt.

Derfor er der nu fremsat det her forslag om, at man kan idømme en ny ungdomssanktion i form af en struktureret, kontrolleret, socialpædagogisk behandling af op til 2 års varighed for de 15-17-årige.

I Det Radikale Venstre synes vi, det er en interessant og spændende løsning, man er nået frem til. Det kan selvfølgelig betyde, at nogle af de unge kommer til at være betydelig længere i behandlingssystemet, end de ville kunne komme i fængsel; hvis de var under den normale strafferetspleje, men det må altså være en beslutning, vi tager med åbne øjne og lytter til de eksperter, der har rådgivet og sagt, at hvis man kun i meget kort tid har de unge mennesker inden for det socialpædagogiske område, opnår man ikke de resultater, som man gerne skulle opnå, nemlig at få de unge væk fra den kriminelle løbebane.

Vi har ikke meget fidus til, at længere fængselsophold i en meget ung alder har nogen som helst gavnlig virkning, og utrolig mange menne-

sker fra kriminalforsorgen har advaret os og sagt: Vent med at sætte de unge mennesker i fængsel, til de er blevet noget ældre. Det skulle forhåbentlig være lykkedes at få dem bort fra den kriminelle løbebane, inden det kommer så vidt.

Vi er også glade for, at der er en ændring i loven om social service om den foreløbige handleplan senest 7 dage efter, at der er modtaget dokumentation fra politiet om alvorlig kriminalitet. Det håber vi også kommunerne tager alvorligt.

Vi har ikke nogen stor tiltro til, at det sådan lige med ét slag vil betyde, at vi vil se en nedgang i kriminaliteten, men det skulle forhåbentlig betyde, at vi i løbet af nogle år kan se, at den lille hårde kerne af stærkt kriminelle unge mennesker efterhånden bliver mindre og mindre, og at der ikke kommer nye til.

Det Radikale Venstre støtter forslaget.

Jann Sjørnsen (KRF):

Kristeligt Folkeparti er positiv over for regeringens lovforslag om en ny ungdomssanktion.

Man kan selvfølgelig, som nogle ordførere har valgt det her i dag, vælge at fokusere på alt det, som lovforslaget *ikke* inkluderer, man kan også vælge at fokusere på, at det formentlig kun vil komme til at omfatte relativt få unge – nogle og tredive stykker om året – og så lade det være ved det.

Jeg vil vælge at sige, at netop når det gælder de 15-17-årige, der opfylder lovforslagets kriminalitetskrav og strafkrav og den sociale profil, som der også skal lægges op til, ja, så er det måske i virkeligheden noget af det, som vi mangler i dag, og så er lovforslaget et skridt i den rigtige retning.

Vi lægger fra Kristeligt Folkepartis side vægt på, at det toårige forløb, som lovforslaget nu lægger op til, og hvor længden, vil jeg gerne understrege, efter vores opfattelse er acceptabel, fordi der er tale om et socialpædagogisk forløb, giver mulighed for at sammensætte – det kan måske lyde lidt underligt, men alligevel – en fleksibel sanktion i forhold til den unge, en sanktion, som netop er tilpasset den enkelte, begyndende med ophold på en sikret afdeling, til ophold i en åben institution eller et godkendt opholdssted for til sidst så at ende med en udslusningsfase.

Jeg vil godt understrege, at fra Kristeligt Folkepartis side vil succesen for den her ungdomssanktion i høj grad afhænge af udslus-

ningsforløbet. Meget er opnået, hvis vi kan få det til at lykkes i praksis, og derfor vil jeg også godt tilslutte mig de ordførere, der her i debatten i dag har sagt, at det er vigtigt, at vi under udvalgsbehandlingen fokuserer netop på det spørgsmål og måske får forbedret lovforslaget netop på det område, for alle de øvrige indsatser kan være totalt spildte, hvis netop ikke udslusningsfasen lykkes hundrede procent.

Vi er selvfølgelig også for de ændringer i serviceloven, som lovforslaget lægger op til, nemlig spørgsmålet om de kommunale handleplaner, som skal tilvejebringes senest 7 dage efter, at politiet har dokumenteret en alvorlig kriminalitet hos unge. Når det her forslag overhovedet er tilvejebragt, så skyldes det jo, at langt fra alle kommuner lever op til de almindelige forventninger, som ikke blot vi fra lovgiveres side må have, men som befolkningen i øvrigt også må have.

Når jeg nu har sagt disse positive ting om lovforslaget i øvrigt, vil jeg godt sige, at vi tilslutter os det sådan set, selv om vi måske nok kunne have tænkt os, at man gik andre veje, også i forhold til yderligere sanktioner over for de unge.

Vi har fra Kristeligt Folkepartis side været meget optaget af de erfaringer, vi har herhjemme, bl.a. fra Solhaven, hvor det er lykkedes vældig godt, som vi ser det, med en decideret mandsopdækning af de unge, hvor de unge ikke bliver mødt med en fængselsmur, men med en menneskemur, som de siger det dér, eller det, som man også kender fra Norge, hvor man har en ny ungdomssanktion kaldet Multisystemic Therapy, MST er det vist, som jo faktisk også har givet ganske gode resultater.

Vi tror, at det også er noget, der fortsat skal overvejes, også selv om regeringen nu altså er kommet med det her lovforslag. Det ene udelukker jo ikke det andet, og vi synes faktisk, det er ret vigtigt at lægge vægt på at møde de unge ikke bare i institutionssammenhæng, men sådan, som det sker i Norge, også i en sammenhæng, hvor de faktisk stadig væk er derhjemme, og hvor man jo altså i forhold til det norske MST-system rent faktisk mandsopdækker ikke bare den unge, men hele familien 24 timer i døgnnet i hjemmet.

Med disse ord vil jeg sige, at vi ikke mener, at vi har klaret alle problemer med det her lovforslag, som regeringen har lagt frem, i dag. Det kan selvfølgelig også være, vi kan forbedre det undervejs under udvalgsbehandlingen, men jeg tror, at vi er nødt til at se frem til at skulle bruge endnu flere ressourcer – også økonomiske – på

at sætte ind tidligere med socialpædagogiske foranstaltninger, ikke bare i forhold til den unge selv, men også i forhold til den unges hele situation og også den situation, der måtte være, hvis den unge stadig væk bor hjemme og har med sine forældre at gøre.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Det er jo korrekt, at ungdomskriminaliteten har stået højt på regeringens og på Folketingets dagsorden i de seneste mange år, og man må vel også i dag kunne konstatere, at det har båret frugt. De mange initiativer, vi har taget, har gjort, at vi sidste år kunne få konklusionen, at vi i dag har den mest lovlydige generation af unge, Danmark har haft de seneste 20 år.

Det er vigtigt, at vi også holder det inde i debatten, at det faktisk ser ganske godt ud, når vi ser på ungdommen i bredden. De sætter pris på, det er deres værdi, det er deres norm, det er deres holdning, at vi skal have et kriminalitetsfrit samfund eller et samfund med så lav en kriminalitet som overhovedet muligt. Det ser de også som en samfundsmæssig værdi, de i deres generation gerne vil være med til at bevare for fremtiden.

Vi har været dygtige til i Danmark at være forebyggende. Vi er jo et unikt samfund, hvor andre landes regeringer og myndigheder kommer rejsende til for at lære om vores forebyggende, kriminalpræventive arbejde, som jo er helt unikt i den forstand, at her samarbejder vi mellem en statslig myndighed, politiet, kommunale myndigheder, socialvæsenet, skole, kultur osv. i et samarbejde, vi har kunnet fejre sølvbryllup for sidste år, og det har båret frugt.

Vi har en ungdom, som er god til at holde sig fri af kriminalitet. Vi har blot det problem: På trods af alle de redskaber, vi har i dag, konkluderede den ekspertgruppe, socialministeren og jeg nedsatte i begyndelsen af efteråret, og som kom med sin betænkning her i begyndelsen af februar, og på trods af alle de gode initiativer, vi har taget, og den gode tilgang, vi har til forebyggende arbejde, er der en lille gruppe af meget kriminalitetsbelastede unge, som ikke bliver samlet op og får en kriminalitetsfri tilværelse, men som fortsætter med at recidivere til grovere og grovere kriminalitet.

Derfor er det vigtigt, at vi nu gør os de klare overvejelser, som jeg er glad for at alle ordførere har gjort: Hvad er det så ekstra, vi skal have for at få den her hårde kerne ud af kriminalitet? Her er ekspertgruppen med sin kompetence, med

sin faglige indsigt både af socialpædagogisk karakter, socialfaglig karakter og politimæssig karakter kommet med sit bud, nemlig en ungdomssanktion af op til 2 års varighed med den fleksibilitet, som alle ordførere har understreget den har.

Hr. Helge Adam Møller var inde på, at der også var andre forslag, der har været fremme i debatten. Jeg vil sige: Med den sammensætning, vi har her – fra det system, jeg selv repræsenterer som justitsminister, fra politiets side med politimester Jørn Bro fra Glostrup, med politimester Lars Rand Jensen fra Odense – har vi sikkerhed for, at vi har to meget kompetente politimestre og deres bud med. Det er to politimestre, der har dagligdagen meget tæt inde på livet i de to kredse, de kommer fra, henholdsvis Glostrup og Odense.

Når de har sagt til mig og til Folketinget igen den betænkning, den rapport, der ligger fra ekspertgruppen, at når vi ser på de unge under den kriminelle lavalder, har vi tilstrækkeligt med initiativer til at samle dem op, så er jeg sikker på, at det så er et udtryk for, at det også dækker politiet og politimestrene meget bredt. Det er altså ikke alene en socialfaglig, socialpædagogisk konklusion, når det drejer sig om dem under 15 år.

Så drejer det sig om at bruge dem, ja, og her er der flere ordførere, der har understreget, at det kunne man godt forvente at man gjorde noget mere ved, og jeg skal da gerne her bidrage med at sige, at det har vi da en klar forventning om vil ske med de seneste ændringer i den sociale servicelov, der trådte i kraft her pr. 1. januar.

Nu får vi så også en ændring i den sociale servicelov, der forpligter kommunerne til inden 7 dage, efter at man har modtaget dokumentation fra politiet om alvorlig kriminalitet, at sætte en foreløbig handlingsplan op. Det er altså et lov-mæssigt krav nu, der fremgår af den sociale servicelov, hvis lovforslaget her vedtages.

Ungdomssanktionen er for mig at se det bidrag, vi mangler i den række af redskaber og sanktioner, vi har, en sanktion, som det rigtigt er påpeget fra borgerlig side, vil berøre et begrænset antal – heldigvis, vil jeg så sige. Heldigvis er det et begrænset antal unge, der skal ind og have denne her meget indgribende og meget lange sanktion, men indholdet i den er behandling, der gør, at jeg tror på, at de bliver bedre i stand til at holde sig fri af kriminalitet.

Hvordan er virkeligheden for dem i dag? Jeg tror, at hr. Nonbo kender den bedre end de fle-

ste. Ja, den er, at når sådanne unge er blevet fremstillet med påstand om varetægtsfængsling, så bliver de varetægtsfængslet. Når de så får endelig dom, får de måske den her 50-dages-dom, men de har siddet så lang tid i varetægt, at de bliver løsladt umiddelbart efter dommen.

Så står de altså på gaden. Så har man ikke længere nogen strafferetlige sanktioner at kunne bringe i anvendelse; man har ikke nogen tvangsmæssige redskaber at bringe i anvendelse over for de her 15-17-årige. Det får vi nu. Vi får en sanktion, der har den fleksibilitet, at man hele tiden kan lempe, men man kan også skærpe indholdet i sanktionen undervejs.

Jeg er sikker på, at vi her får en sanktion, der er langt bedre end det, vi tilbyder i dag. Jeg tror også, at ordførerne, der har den socialfaglige tilgang, fru Anne Bastrup om nogen, vil erkende, at det, vi gør i dag, hvor vi sender sådan et ungt menneske af sted, efter han er blevet løsladt, ikke er nok.

Man sender dem måske af sted på hike i Sverige med nogle dygtige socialpædagoger. De oplever pludselig i en meget kort periode, at der er nogle voksne, der interesserer sig for dem. Det lykkes måske de voksne på den meget korte tid at komme lidt ind under huden på dem, få dem til at slå visiret lidt op, og de kommer ind og får fat i noget dér, hvor det er ved at gøre ondt. Men så er hiken slut. Så vender man tilbage til Danmark, og så ender de i kvarteret igen.

Det er forståeligt, at det går galt. Pludselig oplevede de for en kort periode nogle voksne mennesker, der interesserede sig for, at det skulle gå dem anderledes, men det var bare for kort tid, og de endte i det afsæt, de har, til at begå fornyet kriminalitet.

Vi sikrer med det her forslag, at det ikke vil være situationen, og vi har, om jeg så må sige, fat i den lange ende. Det er et 2-årigt forløb. Vi kan hele tiden vende tilbage, men som sagt er placering i lukket institution begrænset til op til 12 måneder, selvfølgelig med mulighed for, at det kan have været lempet undervejs, og at man så må vende tilbage til anbringelse i lukket institution.

Jeg er enig med de repræsentanter både for det sociale system og for politiet, der har sagt, at

det er det her instrument, vi har manglet, og jeg håber, at Folketinget inden sommerferien vil vedtage det.

Jeg er også sikker på, at hvis det viser sig, at der er behov for at udvide de økonomiske rammer til etablering, der her lægges op til, vil det ikke være dér, begrænsningen er. Regeringen har vist og vil fortsat vise sin fulde forståelse for, at de økonomiske ressourcer skal være til rådighed, for at vi kan få løst det her begrænsede, men stærkt generende og også truende kriminalitetsbillede, vi har blandt en lille gruppe af meget, meget hårdt belastede kriminelle unge.

Med de ord vil jeg se frem til en positiv udvalgsbehandling og til, at lovforslaget bliver endeligt vedtaget, inden Folketinget går på sommerferie.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Gitte Seeberg):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Den fg. formand (Gitte Seeberg):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 18. april 2001, kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 20.49
